

ἀγελαδούδα ἡ, ἀμάρτ. ἴγλαδούδα Μακεδ.(Γκιουβ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγελάδα.

Μικρά ἀγέλας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελαδάκι.

ἀγελαδούλλα ἡ, ἀμάρτ. ἴγελαδούλλα Πελοπν.(Μάν.)
κ. ἄ. ἴγλαδούλλα Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγελάδα.

Μικρά ἀγέλας ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ. Νῆα κόκκιθ' ἴγλαδούλλα
πίθ' νιρὸ κι ψουφάει, τρώει κλαρί κι ζῆ, τί εἶν'; (τὸ πῦρ)
Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελαδάκι.

ἀγελαιά ἡ, Λέρ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Ρόδ. κ. ἄ.
ἀελαιά Ἀμοργ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Κρήτ. (Ἡράκλ. κ. ἄ.) Κῶς
Λέρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Πάτρ. Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. κ. ἄ. ἀελαιά
Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Ρόδ. ἀελαιά Ἰκαρ. Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀγελαῖος. Ἐκ τῆς φρ. «ἀγελαιά
βοῦς» δηλούσης τὴν ἀνήκουσαν εἰς τὴν ἀγέλην βοῦν ἀπο-
χωρισθὲν τὸ ἀγελαῖα κατήντησε κατὰ μικρὸν οὐσ. κατὰ
παράλειψιν τοῦ βοῦς.

Δάμαλις, ἀγέλας ἐνθ' ἄν.: Ἐτόνιασεν ἡ-ρ-ἀελαιά (ἀδυ-
νάτισε) Κρήτ. Γάλα τῆς ἀελαιᾶς Σύμ. Μῖα ἀελαιά ἄν-νοίει
τοῦ στόμαν τῆς νὰ φάη τοῦ τριαντάφυλλου Λιβύσσ. || Παροιμ.

Σὰ δὲ σ' ἀρέση ἡ ἀγελαιά, | πᾶρ' ἕνα βόδι νὰ γεννᾷ

(ἐπὶ τοῦ μὴ δεχομένου τὸ διδόμενον ὡς ἀνεπαρκὲς καὶ
ἀναγκαζομένου ἔπειτα νὰ ἀρκεσθῇ εἰς ὀλιγώτερα) Δημη-
τσάν. Λέρ. Ἐθ-θυμήθ' ἡ ἀελαιά τὰ κίρδαμα (ἐπὶ σφοδρᾶς
ἐπιθυμίας γνωστῶν ἀπολαύσεων) Μεγίστ. Δὲ θεωρεῖ ἡ στρα-
βὴ ἀελαιά τὴν ἀλετρέτση, μόνο θεωρεῖ τ'ς ἄλλωνῆς (ἐπὶ τοῦ
παραβλέποντος τὰ ἴδια σφάλματα καὶ μεγαλοποιούντος
τὰ τῶν ἄλλων) Δ.Κρήτ.—Γνωμ.

Ἀνάθεμα ποῦ θενὰ πῆ τὴν ἀελαιά ζευγάρι
καὶ τὴ γεναῖκα ἄνθρωπο καὶ τὸ τυρεῖ συφ-φάει

Νίσυρ. Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀελαιά ἡ λ. καὶ τοπων. Σύμ.

ἀγελαπιδεᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀγίλαπ'δεᾶ Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀγελάδα καὶ ἀπιδεᾶ <*ἀγελαδαπιδεᾶ.

Εἶδος ἀπιδεᾶς παραγούσης καρπὸν ὁμοιον πρὸς μα-
στὸν ἀγελάδος. [*]

ἀγελαράκι τό, Βιθυν. Δαρδαν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγελάρις.

Ὁ υἱὸς τοῦ βουκόλου ἡ ὁ παρὰ τῷ βουκόλῳ ὑπηρετῶν
παῖς ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀγελαράκι τοῖ πῆγε το' ἀγελάδες 'ς τὴν
ἀγέλη Βιθυν. Συνών. ἀγελαρούδι.

ἀγελαρξά ἡ, Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγελάρις.

1) Ἀγέλη βοῶν ἀδιακρίτως γένους Θράκ.: Ὁ ἀγελάρις
φυλάει τὴν ἀγελαρξά. 2) Τόπος συγκεντρώσεως ἐκά-
στην πρωίαν τῶν πρὸς βοσκήν ἐξαγομένων ζώων Θράκ.
Συνών. ἀγελαρίστρα 1, ἀγέλη 1 β. β) Μέρος, ἐνθα
νέμεται ἡ ἀγέλη τῶν βοῶν ἀδιακρίτως γένους Σαρεκκλ.

ἀγελάρις ὁ, Βιθυν. Θράκ.(Σηλυβρ.) ἀγελάρις Θράκ.
(Σαρεκκλ. κ. ἄ.) ἀγίλαρις Θράκ.(Ἀδριανούπ. Αἰν. Μάδυτ.
κ. ἄ.) Μακεδ. ἀγγελάρις Πελοπν. (Λακων.) Θηλ. ἀγελα-
ρίνα Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀγελάριος.

Ποιμὴν βοῶν ἀδιακρίτως γένους, βουκόλος ἐνθ' ἄν.:
Εἶνι γραμμένον τ' ἀγίλαρις ἡ θυγατέρα νὰ πᾶρ' βασ'λόπ'λον
κι νὰ ζήσ' βασιλ'κὰ κι τ' βασιλὲ ἡ θυγατέρα εἶνι γραμμένον
νὰ πᾶρ' ἀγίλαρις (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. || Παροιμ. Κακίωθ' κε ὁ
ἀγελάρις, τὴν ἔκοψε, θάρρεψε 'τὶ ἦλα κᾶν' τὴ χώρα κακὸ
(ἐθύμωσε ὁ ἀγελάρις, τὴν ἔσφαξε τὴν ἀγελάδα, ἐνόμισεν
ὅτι ἤθελε προξενήσει κακὸν εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐπὶ ἀνθρώ-
που, ὅστις θέλων νὰ ἐκδικηθῇ ἄλλον βλάπτει ἑαυτὸν)
Θράκ. Ἀλλὰ λέγ' ὁ ἀγελάρις κι ἄλλα ἡ ἀγελάδα (ἐπὶ τοῦ
ἀναγκαζομένου νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν τῶν ἄλλων
ὡς ἡ ἀγελάδα καίπερ ἐπιθυμοῦσα νὰ βόσκη ὅπου θέλει
ἀναγκάζεται νὰ μεταβῇ ὅπου τὴν ὁδηγεῖ ὁ βουκόλος)
Σαρεκκλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελαδάρεις 1.

ἀγελαρίστρα ἡ, Δαρδαν. Θράκ. ἀγίλαρίστρα Θράκ.
(Αἰν. Μάδυτ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγελάρις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίστρα.

1) Ὁ τόπος, ὅπου ἐκάστην πρωίαν συναθροίζονται τὰ
κτήνη πρὸς ὁμαδικὴν ἐξόρμησιν εἰς νομὴν Θράκ. (Αἰν.
Μάδυτ. κ. ἄ.) Συνών. ἀγελαρξά 2, ἀγέλη 1 β. 2)
Ἀγέλη μεγάλων ζώων, οἶον δαμάλεων, βοῶν, βουβάλων,
ἵππων κττ. Δαρδαν.: Βγαίνει ἡ ἀγελαρίστρα.

ἀγελαρούδα ἡ, ἀμάρτ. ἀγελαδούρα Θράκ. (Σκοπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγελαρούδι.

Θυγάτηρ βουκόλου: Ἐναν καιρὸ κ' ἕνα ζαμάνι ἦντανα
τρεῖς ἀγελαδούρες (ἐκ παραμυθ.)

ἀγελαρούδι τό, ἀμάρτ. ἀγίλαρούδ' Σάμ. ἴγλα-
ρούδ' Σάμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγελάρις.

Παῖς βουκόλος. Συνών. ἀγελαράκι.

ἀγελασιᾶ ἡ, Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγέλαστος κατὰ παρασχετισμὸν πρὸς
τὸ ἐγέλασα ἀόρ. τοῦ ρ. γελῶ. Πβ. ἀ-στερητ. 1 β.
Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ μὴ γελᾷ, μειδιᾷ τις, ἀλλὰ νὰ εἶναι διαρκῶς
σκυθρωπός: Φρ. Ἀγελασιᾶ τὸν δέρνει (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς
σκυθρωποῦ).

ἀγέλαστα ἐπίρρ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγέλαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἄνευ γέλωτος: Φρ. Αἰώνια νὰ μείνης ἀγέλαστα καὶ
βουβαμάρα νὰ σὲ δέρνη! (ἀρά).

ἀγέλαστος ἐπίρρ. σῆνθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀγέλαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Λυκ. (Λιβύσσ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βέρ.) Σάμ. κ. ἄ. ἀέλαστος
Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ. ἀέλαστους Μακεδ.(Σιάτ.)
κ. ἄ. ἀγέλας Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀγέλαστος. Τὸ ἀγέλας ἐκ τοῦ ἀμαρτ.
ἀγέλαγος.

1) Ὁ μὴ γελῶν, σοβαρός, σκυθρωπὸς σῆνθ. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.):
Ἀνθρώπος ἀγέλαστος. Εἶναι μὲν γυναῖκα ἀγέλαστη. Παιδὶ
ἀγέλαστο. Πρόσωπο ἀγέλαστο σῆνθ. Ἀέλαστος ἄνθρωπος Ὁφ.
Ἀέλαστο ἐν τὸ μωρὸ μუნα αὐτόθ. Ὁλον εἶν' ἀγέλαστους
Ζαγόρ. Πολλὰ ἀγέλαστον κατίζειν εἶθ' Κοτύωρ. Χαλδ. || Φρ.

ἀγέλαστους σὰ δού Λάτσαρον (ἐπὶ τοῦ αἰωνίως σκυθρωποῦ, ὅτι κατὰ τὴν παράδ. ὁ Λάτσαρος κατὰ τὴν δευτέραν περιόδον τοῦ βίου του μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν δὲν ἐλάσσε ποτε) Λέσβ. || Παροιμ. *Μῆτε νύφη ἀγέλαστη μῆτε ἄκλαντος* (ἐπὶ τοῦ κατὰ φύσιν συμβαίνοντος) Πελοπ. (Βασσαρ.) *Μάρτι Μούρτ' ἀγέλαστε καὶ ξεροχαχάνιστε* (ὁ Μούρτις παρὰ τὸ Μάρτις εἶναι κωμικὸν πλάσμα τοῦ οὐνοῦ ὀνόματος, τὸ δὲ ξεροχαχάνιστος σημαίνει τὸν ἔχοντα ἡρόν καὶ ἐπίπλαστον καγχασμόν, γέλωτα. Ἐπὶ τοῦ μηνὸς Μαρτίου, καθ' ὃν ὁ οὐρανὸς εἶναι συνήθως νεφελώδης, παροδικαὶ δὲ καὶ μικρᾶς διαρκείας εἶναι αἱ ἐκλάμψεις τοῦ ἡλίου, ὅστις καὶ φαινόμενος δὲν θερμαίνει ἐπαρκῶς) Λέσβ. Ἡ λ. ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης ἤδη παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 94 «ἀγέλαστα πρόσωπα». Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγέλαστος ἐπών. Εὐρ. (Ερμούπ.) Ἀγέλαστος τοπων. Χίος Ἀέλαστος Κάρπ. τοῦ Ἀγέλαστου Β. Ἡπ. Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγέλαστη ὄν. κύριον (ἢ μία τῶν μοιρῶν) Ἀθῆν. β) Ἐκεῖνος, καθ' ὃν δὲν γελᾷ τις, ὁ μὴ προκαλῶν τὸν γέλωτα, ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων Ἀθῆν. Ἄνδρ. Βάρν. Ζάκ. Θήρ. Κρήτ. Μακεδ. (Βέρ. Κοζ. Σιάτ. κ.ά.) Πελοπ. (Δημητσάν. Οἶν. κ.ά.): Φρ. *Τὸ ἀγέλαστο* (ἐνν. πῆδημα. Ἐν παιδιᾷ, καθ' ἣν, κύπτοντος ἑνός, οἱ λοιποὶ παῖκται ὑπερπηδοῦν κατὰ σειράν ὑπὲρ αὐτόν· καὶ τὸ μὲν πρῶτον πῆδημα λέγεται *ἀμίλητο*, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὁμιλοῦν, τὸ δεύτερον *ἀγέλαστο*, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γελοῦν, καὶ τὸ τρίτον *σκοῦφος*, διότι ὁ παίκτης, καθ' ἣν στιγμὴν ὑπερπηδᾷ, ἀποθέτει τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ κύπτοντος) Ἄνδρ. *Γελᾷ ὁ ζουρλὸς 'ς τ' ἀγέλαστο* (ἐνν. πρᾶγμα, δηλ. τὸ μὴ προκαλοῦν γέλωτα. Πβ. ἀρχ. «γελᾷ δ' ὁ μῶρος κᾶν τι μὴ γελοῖον ἦ») Βάρν. *Γελᾷ ὁ τρελλὸς 'ς τ' ἀγέλαστα* (ἐνν. πράγματα) Δημητσάν. || Παροιμ. *Μῆτε γάμος ἄκλαντος μῆτε λείψανο ἀγέλαστο* (ὅτι εἶναι ἀδύνατον ἐξ οἰασθήποτε αἰτίας νὰ μὴ κλαύσῃ τις κατὰ τὸν γάμον ἢ νὰ μὴ γελάσῃ κατὰ τὴν κηδεῖαν νεκροῦ) Ἀθῆν. Πελοπ. κ.ά. *Μηδὲ πίκρ' ἀγέλαστη μηδὲ γάμος ἄκλαντος* (ὅτι δὲν ὑπάρχει λύπη, καθ' ἣν νὰ μὴ γελᾷ τις, ὅπως καὶ γάμος, καθ' ὃν νὰ μὴ κλαύσῃ τις. Διὰ τὸ πίκρ' ἀγέλαστη πβ. συνών. φρ. παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 30 «ἀγέλαστοις | ξυμφοραῖς») Κρήτ. γ) Οὐσ. παιδιὰ, καθ' ἣν οἱ παῖκται προσβλέποντες ἀλλήλους ἀμιλλῶνται μὲν νὰ συγκρατοῦν τὸν ἴδιον γέλωτα, προσπαθοῦν δὲ συγχρόνως διὰ ποικίλων μορφασμῶν νὰ διεγείρουν αὐτὸν ὁ ἕτερος παρὰ τῷ ἑτέρῳ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Παίζομε τὸν ἀγέλαστον* Σάντ. Χαλδ. *Εὐτάμε τὸν ἀέλαστον* (εὐτάμε = κάμνομεν) Τραπ. κ.ά. 2) Παθ. ἐκεῖνος ὅστις δὲν γελᾷται, ὁ μὴ ἀπατῶμενος Ἡπ. Θήρ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) Πελοπ. (Καλάβρυτ. Λακων. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) κ.ά. — Λεξ. Περίδ.: *Κάνεις δὲν ἔμεινεν ἀγέλαστος* Περίδ. || Φρ. *Μὰ τὸ Θεὸ τὸν ἀγέλαστο!* (ὄρκος) Κεφαλλ.

ἀγέλη ἢ, Εὐβ. Ἡπ. Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) Κάρπ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Οἶν. κ.ά.) Στερελλ. (Φθιώτ.) κ.ά. *ἀέλη* Κάρπ. Ρόδ. *αἶλη* Ρόδ. *ἀέλε* Ἰκαρ. *ἀγέλ'* Α.Ρουμ. (Φιλιππούπ.) Β.Εὐβ. Θράκ. (Μάδντ. κ.ά.) Καπ. (Ἀνακ. Ποτάμ.) Μακεδ. (Βογατσ. Γκιουβ. Καταφύγ. Σισάν. κ.ά.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) *ἀέλ'* Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Σιάτ.) *ἀγίλ'* Θράκ. (Ἀδριανούπ.) *ναγέλ'* Καπ. (Σίλατ. Φάρασ. Φερτ.) *ἀγίλα* Καπ. (Σινασσ.) *ἀγέα* Τσακων. *γέλη* Θράκ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *ἀγέλη*. Τὸ *ναγέλ'* ἐγεννήθη ἐκ συνεκφ. τῆς αἰτιατ. *τὴν ἀγέλη -τὴν ναγέλ'*, ὅθεν καὶ ἡ *ναγέλ'*. Πβ. τὰ ὅμοια *τὴν οὐρά -τὴν νουρά*, τὸν *ῶμο -ὁ νῶμος* κττ.

1) Ἀθροισμα κτηνῶν, ἀγελάδων, βοῶν, χοίρων κττ. ἀγομένων εἰς βοσκήν σύνθηθ. καὶ Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Ποτάμ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ. Φερτ.) Τσακων.: *Ἀγέλης τόπος* (τὸ μέρος, ἔνθα συναθροίζονται τὰ κτήνη καὶ παραδίδονται εἰς τὸν βουκόλον) Ἀραβάν. *Νὰ ἀγέλη βοῖδια* Βούρβουρ. *Μὰ ἀγέλ'* γιλάδια Β.Εὐβ. *Μνὰ ἀγέλ'* ἄλωνα Βογατσ. *Θὰ πάνον τ' ᾄλάδα 'ς ν' ἀέλ'* (θὰ πάγω κτλ.) Ζαγόρ. || Φρ. *Μαύρη γελαδίτσα γέννησε 'ς τὴ μέση 'ς τὴν ἀγέλη* (ἐπφδ.) Φθιώτ. || Ἄσμ.

Βρίσκει τ' ἀρκούδια βρουκολειὸ καὶ τὰ λεοντάρια ἀγέλη

Ἡπ. β) Τὸ μέρος, ὅπου συγκεντρῶνται τὰ κτήνη καὶ ὅθεν ἐξάγει αὐτὰ εἰς νομὴν ὁ βουκόλος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. (Σιάτ.): *Πάν τὰ βοῖδια 'ς ν' ἀέλ'* Ζαγόρ. Συνών. *ἀγελαρῆς* 2, *ἀγελαρίστρα* 1. γ) Τὸ μέρος, ὅπου μένουν τὰ πρόβατα Καπ. (Σινασσ.) 2) Μεταφ. ὁμὰς ἀνθρώπων συγγενῶν Κάρπ.: *Πάει καὶ σωρεύεται μὲ τὴν ἀέλην του.*

ἀγελίδι τό, ἀμάρτ. *ἀελίδι* Σύμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *ἀγελαϊά*.

Μικρὰ ἀγελάς: *Ἐχω ἕναν ἀελίδι.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀγελαδάκι*.

ἀγελόμαντρα ἢ, ἀμάρτ. *ἀγελόμαδρα* Λήμν.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἀγέλη* καὶ *μάντρα*.

Μάνδρα ἀγελάδων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀγελαδοβορός*.

ἀγεμάτιστος ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. *ἀγιμάτιστος* Κύπρ. *ἀγιμάτ'στους* Θράκ. (Ἀδριανούπ.) *ἀγιουμάτ'στους* Ἡπ. (Ἰωάνν. κ.ά.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γεματιστός <γεματίζω.

Ὁ μὴ γευματίσας, ἄγευστος ἔνθ' ἄν.: *Εἶμι ἀγιουμάτ'στους ἀκόμα* Αἰτωλ. Ἰωάνν. *Ἀγιουμάτ'στους κἀνένας δὲ μπορεῖ νὰ κᾶν* δ'λεῖα Αἰτωλ. Συνών. *ἀγέματος, ἄγευτος*.

ἀγέματος ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀγίματος* Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *γέμα*.

Ὁ μὴ γευματίσας, νῆστις. Συνών. *ἀγεμάτιστος, ἄγευτος*.

ἀγέμιστος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) *ἀγιόμιστος* πολλαχ. *ἀγιόμ'στους* Μακεδ. Στερελλ. *ἀγέμητος* Πελοπ. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γεμιστός <γεμίζω.

1) Ὁ μὴ πληρωθεὶς, κενὸς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.): *Κουβᾶς ἀγέμιστος. Στάμνα ἀγέμιστη. Τονφέκι ἀγέμιστο σύνθηθ.* Ἀγέμητο σακκί Ἀρκαδ. || Φρ. *Ἐχ' ἀγιόμ'στον κιφᾶλ'* (ἐπὶ τοῦ μὴ πειθομένου ἢ δυσκόλως πειθομένου) Μακεδ. Συνών. *ἀγέματος, ἄδειος*. 2) Ὁ μὴ ἀδρυνθεὶς, ὁ μὴ ὠριμάσας, ἐπὶ καρπῶν, οἶον τῶν ὀσπρίων, σιτηρῶν κττ. Μέγαρ. Στερελλ. κ.ά.: *Κουτσά-σπαρτά ἀγιόμιστα Μέγαρ.* Σ'τάρι ἀγιόμ'στον Στερελλ. Ἀντίθ. *μεστωμένος* (ἰδ. *μεστός, μεστῶν*).

ἀγέματος ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀίματος* Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γεματος <γεμῶνω. Τὸ *ἀίματος* ἐκ τοῦ *ἀγίματος* ἀποβληθέντος τοῦ γ μεταξὺ φων.

